

Понеділок, 11 квітня 2016 року

М1-Північ

Найперше він помітив численні наліпки на задньому склі й бампері автівки:

«Посигналь, якщо збудився».

«Не їдь за мною, я заблукав».

«Якщо їздиш, як я, краще помолися Богу».

«Сигнал зламаний, стеж за пальцем».

«Справжні чоловіки люблять Ісуса».

Що й казати, суперечливі повідомлення. Та одне кризь них лунало чітко й незаперечно: водій — ще той козел. Гейб заклався би, що він носить футболки з усілякими гаслами, а на роботі має постер із зображенням мавпи, що обхопила голову руками, і написом: «Щоб працювати тут — не конче бути божевільним, але це допоможе».

Навряд чи той водій міг бодай щось бачити кризь заднє скло. З іншого боку, він принаймні забезпечував якимось читвом людей у заторах. От як у такому, в якому всі вони застрягли тепер. Довга вервечка автомобілів повзла по трасі М1, де тривали дорожні роботи; здавалося, почалися вони ще минулого століття, а триватимуть, схоже, ще й у наступному тисячолітті.

Гейб зітхнув і забарабанив пальцями по керму, наче це якось пришвидшило би рух чи запустило б машину часу. Він майже спізнивався. Не зовсім. Поки що. Він ще мав змогу втрапити додому вчасно. Але не сподівався на це. Насправді

надія покинула його ще десь на з'їзді номер дев'ятнадцять разом зі всіма тими кмітливими водіями, які поклалися на супутникову навігацію й ризикнули податися в об'їзд сільськими дорогами.

А ще більше засмучувало те, що йому навіть вдалося ні ні вчасно виїхати. Він запросто дістався би додому до пів на сьому, встиг би на вечерю і вклав би Іззі спати. Адже він пообіцяв — *пообіцяв* — Дженні сьогодні це зробити.

«Лише раз на тиждень. Це все, чого я прошу. Один вечір, коли ми їмо разом, ти читаєш доньці казку на ніч, і ми вдаємо нормальну, щасливу родину».

Це боляче зачепило. Того вона й добивалася.

Звісно, можна було б зазначити, що це саме він уранці збирав Іззі до школи, бо Дженні поспішала на зустріч із клієнтом. Він заспокоював доньку і мазав їй підборіддя антисептичним кремом, бо їхній психований колишній вуличний кіт (якого саме *Дженні* взяла з притулку) подряпав дитину.

Але він не став. Адже вони обоє знали, що це не компенсує усіх тих разів, моментів, коли його не було поруч. Дженні не висувала надмірних претензій. Але коли йшлося про родину, мала дуже чіткі межі. Якщо перетнув їх — вона потім дуже довго не впускала назад.

Він любив її, зокрема, й за це: за відчайдушну відданість їхній доні. Гейбова мама віддавала перевагу дешевій горілці, а батька свого він ніколи не знав. Гейб запрягнувся, що буде інакшим; що завжди буде поруч зі своєю маленькою дівчинкою.

А проте — ось він, застряг на автостраді й спізнюється. Знову. Дженні йому не пробачить. Не цього разу. Не хотілося й уявляти, у що це вилетіть.

Він спробував додзвонитися дружині, але увімкнулася голосова пошта. І заряду батареї лишалося менше відсотка,

тобто будь-якої миті пристрій здохне, а він, як на зло, саме сьогодні лишив зарядку вдома. Тож він міг хіба сидіти, борючись із нагальним бажанням натиснути на газ і розштовхати решту машин на шляху, сердито барабанити пальцями по керму й витріщатися на клятого поціновувача наліпок попереду.

Наліпки здебільшого були на вигляд старими. Вицвілими й пожмаканими. Та й сама автівка здавалася древньою. Давній «форд кортіна» чи щось подібне. Пофарбований у такий популярний у сімдесятих брудно-золотавий колір. Запліснявілий банан. Захід сонця у забрудненому повітрі. Сонце, що вмирає.

З кривої й хиткої вихлопної труби час від часу виривалися клубки брудно-сірого диму. Увесь бампер вкривали цятки іржі. Логотипу виробника не розгледіти. Мабуть, відвалився, як і половина номерного знака. Лишилися тільки літери T та N і частина цифри — може, 6 чи 8. Гейб насупився. Ця чортова тачка, напевно, крадена. І навіть непридатна для експлуатації й незастрахована, а за кермом навряд чи вправний водій. Краще особливо не наближатися.

Він якраз міркував, чи не перелаштуватися в інший ряд, коли у задньому вікні поміж облізлих наліпок, наче в рамці, показалося личко дівчинки. Їй було на вигляд років п'ять-шість. Кругловида, рожевошока. М'яке біляве волосся зіbrane у дві високо заплетені кіски.

Спершу в нього промайнула думка, що дитину треба пристебнути.

А наступної миті він подумав: «Це Іззі».

Вона пильно вдивлялася в нього. Широко розплющила очі. Розтулила рота, показавши справа дірку від зуба, що випав. Він пригадав, як загорнув той зубчик у хустинку й запхав їй під подушку — для зубної феї.

— Татку! — промовила самими губами вона.

А потім назад простягнулася рука, схопила дівчинку за передпліччя й смикнула вниз. Дитина зникла з поля зору. Щезла. Пропала.

Він витріщився у порожнє вікно.

Іззі.

Це неможливо.

Його донька вдома, з мамою. Певно, дивиться діснеївський канал, поки Дженні готує вечерю. Вона не може сидіти на задньому сидінні дивної машини, їхати бозна-куди, ще й не пристебнута.

Наліпки затуляли від огляду водія. Над «Посигналь, якщо збудився» заледве виднілася його маківка. Та до біса. Він усе одно посигналив. А потім поблимав фарами. Машина попереду, схоже, трішки прискорилася. Дорожні роботи закінчувалися, обмежувальні знаки про 80 кілометрів на годину змінювалися на звичайні знаки щодо обмежень швидкості.

Іззі. Він піддав газу. Це був новий «рендж ровер». Він летів, як корок із пляшки. Та все одно старе побите іржаве відро віддалялося. Він натиснув на педаль сильніше. Подивився, як стрілка на спідометрі сягає позначок 110, 120, 135 кілометрів на годину. Він наздоганяв — і раптом машина з наліпками, підрізавши кілька автомобілів, вискочила в середню смугу. Вильнувши перед вантажівкою, Гейб поспішив за нею. Його майже оглушило гудком. Здавалося, серце зараз вирветься з грудей, як чортів Чужий.

Автомобіль-утікач небезпечно петляв між смугами. Гейба затиснули «форд фокус» збоку й «тойота» попереду. Він глипнув у дзеркало, вихопився у крайню смугу, а тоді знову вскочив поперед «тойоти». У цей час зі швидкісної смуги з'їхав «джип», ледь не зачепивши його капот. Гейб ударив

по гальмах. Водій «джипа» блимнув аварійками й показав йому середній палець.

— Та пішов *ти*, довбаний мудац!

Іржаве відро, тепер за кілька машин попереду, так і петляло, задні фари зникали на відстані. Не можна було далі так рухатися. Надто небезпечно.

Крім того, намагався умовити себе він, це, напевно, помилка. *Напевно.* То не може бути Іззі. Неможливо. З якого дива вона б опинилася в тій машині? Він втомлений, знервований. Темно. Це, мабуть, якась інша дівчинка, просто схожа на Іззі. *Дуже схожа на Іззі.* Маленька дівчинка з такими самими білявими кісками, такою самою діркою між передніми зубами. *Маленька дівчинка, яка кликала його «Татку!».*

Попереду блимнула вивіска: «Станція дорожнього сервісу¹, 800 м». Можна зупинитися, зателефонувати й заспокоїтися. Але він уже спізнався, тож треба їхати. З іншого боку, що змінять ще кілька хвилин? З'їзд пропливав повз. Їхати далі? Зупинитися? Їхати далі? Зупинитися? *Іззі.* В останню мить Гейб вивернув кермо наліво, перетнув суцільну, знову змусивши водіїв навколо сигналити, і рвонув під'їзною дорогою до сервісу.

Гейб майже ніколи не зупинявся на станціях дорожнього сервісу. Вони навівали тугу, там було повно нещасних людей, які воліли би опинитися деінде.

Він змарнував кілька безцінних хвилин, никаючи між фастфудами в пошуках таксофона, і зрештою знайшов його в закутку біля туалетів. Лише один. Ніхто більше не користувався таксофонами. Ще кілька хвилин шукав дріб'язок,

¹ Маються на увазі спеціально облаштовані на автострадах майданчики із заправокми, закладами громадського харчування, стоянками, зонами відпочинку. — Тут і далі, якщо не зазначено інакше, примітки перекладача.

аж поки втямив, що можна скористатися карткою. Дістав картку з гаманця, вставив її й зателефонував додому.

Дженні ніколи не відповідала після першого ж сигналу. Вона завжди була зайнята, возилася з Іззі. Іноді казала, що хотіла би мати вісім пар рук. Подумалося, що він повинен частіше бувати поруч. Допомогати.

— Алло.

Жіночий голос. Але не Дженні. Незнайомий. Він помилився номером? Не так і часто дзвонив додому. Знову ж таки, зараз усе на мобільних. Він перевіряв номер на таксофоні. Це точно його стаціонарний домашній телефон.

— Алло? — повторив голос. — Це містер Форман?

— Так. Це містер Форман. А ви хто, в біса, така?

— Я детективка-інспекторка Меддок.

Детективка. У його домі. Відповідає на дзвінок.

— Де ви, містере Форман?

— На М1. Тобто на станції дорожнього сервісу. Повертаюся з роботи.

Він белькотів. Наче винний. Зрештою, він і був винний, хіба ні? У багатьох речах.

— Мусите приїхати додому, містере Форман. Просто зараз.

— Чому? Що відбувається? *Що сталося?*

Довга пауза. Розбухле задушливе мовчання. Таке мовчання, подумав він, ущерть наповнене несказаними словами. Словами, які зараз цілком перегидають тобі життя.

— Ідеться про вашу дружину... і доньку.

2

Понеділок, 18 лютого 2019 року

Станція дорожнього сервісу «Ньютон Грін»,
з'їзд № 15 з автостради М1, 1:30

Худорлявий чоловік пив сильно пересолоджену чорну каву. Їв він рідко. Раз чи, може, двічі замовив тост, але так і лишив, хіба кілька разів надкусивши. Кейті подумала, що на вигляд він ближчий до смерті, ніж йому належалося за віком. Одяг висів на ньому, наче на опудалі, з якого висмикали всю соломку. Він змарнів настільки, що йому позапали шоки й залягли темні кола під очима. Коли він стискав чашку довгими делікатними пальцями, здавалося, кістки такі гострі, що зараз проткнуться тонку шкіру.

Якби Кейті добре його не знала, то сказала би, що він хворий у термінальній стадії. На рак. Від того померла її бабуся, мала такий самий вигляд. Але цей чоловік страждав на іншу недугу. Хворобу серця й душі. Найкращі ліки та лікарі світу не зарадили би тому, що мучило його. Ніщо б не допомогло.

Коли він шойно почав навідуватися на станції дорожнього сервісу, раз чи два на місяць, то роздавав листівки. Кейті й сама взяла одну. Фотографії маленької дівчинки.

«ВИ МЕНЕ БАЧИЛИ?»

Звісно, Кейті бачила. Усі бачили. Цю дівчинку показували в усіх новинах. Її та її маму.

Тоді худорлявий чоловік ще мав надію. Своєрідну. Шалене сподівання, що живить людей, наче наркотик. Це все,